

§ 6

Stockholms stads trygghetsprogram 2020-2023

Svar på remiss från kommunstyrelsen, dnr KS 2020/1939

Stadsdelsnämndens beslut

1. Enskede-Årsta-Vantörs stadsdelsnämnd godkänner förvaltningens tjänsteutlåtande som svar på remissen.
2. Paragrafen justeras omedelbart

Ärendet

Staden har tagit fram ett nytt trygghetsprogram för perioden 2020-2023. Det utgör även stadens brottsförebyggande program. Programmet gäller för alla nämnder och bolagsstyrelser. I programmet framgår hur arbetet ska struktureras, planeras, genomföras, följas upp och kommuniceras.

Förvaltningen tycker att det är bra med ett gemensamt program som gäller för alla förvaltningar och bolag. Det är bra att programmet betonar vikten av samverkan och samordning i det trygghetsskapande arbetet. Förvaltningen önskar att programmet är tydligare med avgränsningarna för stadsdelsförvaltningarnas samordningsuppdrag eftersom programmet ger stadsdelsförvaltningarna ett utökat uppdrag som saknar avgränsning i lag av vad som är kommunalt ansvar.

Förvaltningen ser även ett behov av att utveckla hanteringen av mål- och intressekonflikter i trygghetsskapande arbete samt var den lokala nivån ska vända sig när samverkan med externa aktörer inte fungerar.

Stadsdelsförvaltningen hade redovisat ärendet i ett tjänsteutlåtande daterat den 15 december 2020.

Dnr EÅV 2020/514.

Yrkande

Gustav Johansson (M) och Veronica Palm (S) yrkade att nämnden ska besluta i enlighet med förvaltningens förslag.

Beslutsgång

Nämnden ställde sig bakom förvaltningens förslag.

Särskilt uttalande

Veronica Palm m.fl. (S) och Hassan Jama m.fl. (V) lämnade ett gemensamt särskilt uttalande:

Trots de stora ambitioner som beskrivs i såväl trygghetsprogrammet som styrets budget i gällande detta så har man konsekvent dragit ned på viktigt förebyggande arbete. Socialtjänsten och skolan belastas varje år med besparingskrav. Det räcker inte att ha mål om en tryggare stad om inte de resurser som krävs för att upprätthålla arbetet skjuts till. För en stadsdel likt vår är det också viktigt att ha åtanke att alla barn inte har samma förutsättning att kunna uppfylla det behovet vilket ställer krav.

En meningsfull fritid för våra barn och unga är en grundförutsättning för en tryggad framtid. Inte bara för de individer som får ta del av aktiviteterna utan även samhället i stort. När programmet trycker på vikten av att staden ska tillhandahålla positiva nätverk och strukturerade fritidsaktiviteter så är det svårt att förstå motiveringen av att utesluta en avsevärt stor andel unga från fritidsgårdsverksamheten i Rågsved, borttagande av sommarlovsaktiviteter för barnen i våra förorter och otrygga anställningsförhållanden för den personal som aktivt möter dessa unga i deras vardag.

Vi hade önskat mer fokus och fler konkreta förslag för hur kvinnor och barn ska få en ökad trygghet i hemmet. Programmets övergripande mål är att Stockholm är en trygg, säker och välskött stad. Det ska även säkerställa att arbetet utgår från det samlade hållbarhetsarbetet i Agenda 2030 och ska genomsyras av jämställdhets-, barn-, funktionshinder-, hbtq och äldreperspektiv. Ändå har programmet mycket få insatser och förslag gällande arbetet med mäns våld mot kvinnor. Den enda hänvisningen som görs till insatser handlar kort om stadens Relationsvårdscentrum (RVC). Även gällande hedersrelaterat våld och förtryck nämns endast Origo. I programmet står det att personer som utsätts för hedersrelaterat våld och förtryck kan vända sig dit, vilket helt inte stämmer. Origo är en verksamhet för barn och unga samt bistår stadens medarbetare med kompetensutvecklingsinsatser. Det behövs ett förtydligande om vilka möjligheter till stöd och hjälp som finns för den vuxen som utsätts för våld, kontroll och hot.

Det är positivt att programmet fokuserar på samverkan mellan olika delar av stadens verksamheter såväl som att man utvecklar samarbetet med polisen. Nya metoder behöver hittas för att stävja otryggheten och det dödliga våldet i stadsdelen. Exempelvis borde staden blicka mot Malmö, och nu senast Göteborg, som har infört metoden "Sluta skjut". Något som Stockholm borde ta efter.

Civilsamhället beskrivs som en central del i stadens arbete och det stämmer till fullo. Detta kräver om något en löpande dialog med civilsamhället. Framförallt i en tid av osäkerhet och omställning. I flera fall under 2020 har vi sett hur avsaknaden av kommunikation direkt och indirekt slagit mot stadsdelens invånare. Ett exempel är dialogen med aktörerna i Snösätra och brister i det uppsökande arbetet mot föreningslivet.

En grundförutsättning för att säkra trygghet för stadens samtliga medborgare är en fungerande dialog mellan förvaltningen och stadens medborgare. Att kommunicera trygghet kräver aktiv dialog internt i förvaltningen och externt mot medborgarna. Givet att förutsättningarna ändras så har inte behovet minskat. Tvärtom behöver vi hitta alternativa och kreativa vägar genom teknik för att nå ut med information men också motta återkoppling från medborgare och verksamheten.

Precis som förvaltningen påpekar har kommunen idag ännu inget lagstadgat uppdrag i det brottsförebyggande arbetet. Därför är det extra viktigt att ett styrdokument som detta är tydligt i sina avgränsningar och vad som avses. Med detta program ges stadsdelarna såväl som facknämnder ett utökat ansvar för ett område som saknar en tydlig avgränsning och där nämnden saknar befogenhet. Det skulle behöva förtydligas i förhållande till stadsdelsnämnderna var deras ansvar börjar och slutar samt förtydligas hur samordningsuppdraget ska se ut.

Ersättaryttrande

Lisa Palm (Fi) ställde sig bakom socialdemokraternas och vänsterpartiets gemensamma särskilda uttalande.

Särskilt uttalande

Tobias Karlsson (SD) lämnade ett särskilt uttalande:

Målet i Stockholms stads trygghetsprogram är att alla utsatta områden och särskilt utsatta områden ska vara borta år 2025. Målet för otryggheten är att den ska vara halverad. Bägge dessa mål framstår som orealistiska då utvecklingen går åt motsatt håll.

Otryggheten och kriminaliteten breder ut sig än mer, och har snarare eskalerat än minskat under en väldigt lång tid. Till stor del ligger ansvaret och verktygen till förbättring på nationell nivå. Stadens möjligheter att påverka för att stävja organiserad brottslighet och bedrägerier är därför begränsade, men att Staden bedriver ett effektivt brottspreventivt arbete inom de ramar som Staden har till sitt förfogande är grundstenen till förändring. Utöver det egna ansvaret ska

Staden därför utöva påtryckningar på staten om att införa effektiva åtgärder som på sikt kan stoppa den nuvarande utvecklingen.

Med bakgrund av ovanstående framstår förslaget på trygghetsprogram som naivt både vad det gäller målen och möjligheten för Staden att påverka det som sker. Det saknas också en utvärdering av de åtgärder som har införts. Ständig och adekvat inhämtning och utvärdering av information är en förutsättning. Det är genom att skapa förståelse till varför kriminaliteten frodas trots stora satsningar som Staden kan vidta åtgärder som förbättrar situationen.

Vi Sverigedemokrater anser det vara av största vikt att de medel som Staden varje år fördelar mellan olika verksamheter både är ändamålsenliga och kostnadseffektiva. Att ständigt utöka budgeten för trygghetssatsningar utan att läget förbättras är oansvarigt. Sverigedemokraterna har därför i en motion den 19 januari 2020 föreslagit att Staden ska utvärdera hur de införda åtgärderna har påverkat tryggheten och brottsutvecklingen.